

Obligații de raportare pentru companiile din grupuri multinaționale, la final de an – „Country by country report”

În urma implementării Acțiunii 13 din cadrul Planului Împotriva Erodării Bazei Impozabile și a Relocării Artificiale a Profiturilor (*Base Erosion and Profit Shifting - BEPS*) în legislația Uniunii Europene și a României, companiile românești care fac parte din grupuri multinaționale cu cifra de afaceri anuală consolidată mai mare de 750 de milioane de euro sunt obligate să îndeplinească anumite formalități legate de „Raportarea țara cu țara” („Country by Country Report” sau CbC Report) până la finalul anului.

Obligațiile diferă, însă, de la caz la caz, în funcție de țara de rezidență a societății mama și de obligațiile de raportare ale acesteia. În funcție de aceste criterii, companiile vizate trebuie să depună la autoritatea fiscală din România o simplă notificare sau un raport integral ce detaliază activitatea grupului în fiecare țară.

Pornind de la Acțiunea 13, Uniunea Europeană a emis Directiva (EU) 2016/881 cu privire la raportarea țara cu țara. Aceasta obligație a fost transpusă în legislația națională prin Ordonanța de Urgență nr. 42/2017, aprobată de Guvern în data de 9 iunie 2017.

Care sunt companiile obligate să depună raportul?

Conform ordonanței, contribuabilii care fac parte din grupuri multinaționale cu o cifră de afaceri anuală consolidată mai mare de 750 de milioane de euro au obligații de notificare/raportare începând cu anul 2017. Obligația contribuabililor depinde practic de statutul pe care compania din România îl are (i.e. entitate mama/surogat/entitate constitutivă desemnată/entitate constitutivă).

Astfel, obligația de notificare revine societăților care nu au calitatea de entitate mama sau surogat și constă în informarea autorităților competente din România cu privire la identitatea și rezidența companiei care depune raportarea la nivel de grup.

Obligatorietatea de raportare intervine atunci când, din anumite motive, autoritatea fiscală din România nu primește raportul țara cu țara din statul de rezidență a companiei mama. Astfel de situații intervin atunci când aceasta din urmă nu este obligată să depună raportul în țara sa de rezidență, când între România și jurisdicția societății mama nu există un acord de schimb de informații reciproc valabil la data limită pentru depunerea raportului țara cu țara sau în cazul în care în jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mama s-a produs un eșec sistemic care a fost notificat de către autoritatea competentă din România societății locale.

Ca atare, un contribuabil din România, parte a unui grup multinațional, care se încadrează în criteriile menționate mai sus, are în primul rând obligația de a notifica autoritatea fiscală din România prin intermediul formularului

R405 și, respectiv, de a depune raportul țara cu țara, prin formularul R404, strict în situațiile prezentate.

Daca societatea mama are sediul în afara UE, raportarea în România este obligatorie

Societatea din România este obligata sa depuna raportul și atunci când compania mama a grupului din care face parte este rezidenta într-o țara cu care România nu are încheiat un acord de schimb reciproc de informații. Acesta este cazul statelor din afara Uniunii Europene, având în vedere ca România s-a declarat stat nereciproci, ceea ce înseamna ca nu primește rapoartele țara cu țara de la alte jurisdicții pe baza acordului privind stabilirea autorității competente.

Practic, în cazul unei companii din România, parte a unui grup multinațional, a carei companie mama își are rezidența, spre exemplu, în Australia, depunerea raportului este obligatorie, deși România are semnat un acord de schimb de informații cu Australia. Obligatorietatea provine din faptul ca acordul nu este reciproc, ceea ce înseamna ca autoritățile fiscale din România nu vor primi raportul țara cu țara de la autoritățile fiscale din Australia.

În situația inversă, în care România este țara de rezidență a entității mama a grupului și are o companie afiliată cu sediul într-o jurisdicție non-UE, spre exemplu în Japonia, autoritatea fiscală din România va transmite raportul țara cu țara către autoritatea fiscală din Japonia, în baza acordului privind stabilirea autorității competente și a faptului ca aceasta țara este declarată stat reciproc.

Comaniile din România care nu depun raportul risca amenzi

În situația în care exista obligativitatea raportării, documentul trebuie depus la autoritatea fiscală în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului. **Spre exemplu, la data de 31 decembrie 2019 trebuie depus raportul țara cu țara pentru anul 2018.**

Inițial, legislația prevedea depunerea atât online, cât și în format fizic a raportului, însă, prin Ordinul nr. 2273/2019 din 19 august 2019, s-a decis ca depunerea sa se realizeze doar online.

În cazul în care o companie nu depune raportul, este pasibilă de amendă **cuprinsă între 15.000 și 22.000 de euro**. Dacă raportul este depus cu întârziere, incomplet sau incorect, amendă este cuprinsă între 6.500 și 11.000 de euro.